

Predica de la Zürich

Duminică, 31 iulie 2016, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ef. 3:14-21**: „... *Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos din care își trage numele orice familie („orice paternitate” – lb. germ.) în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!*”.

Rom. 4:16, 18-21: „*De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta.» Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească*”.

Deja s-a meritat ca astăzi să fim în acest loc. Fie că au fost cântările pe care le-au cântat tinerii, fie cântările pe care le-am cântat

împreună sau cuvintele care au fost citite, toate sunt ceva puternic. Dumnezeu ne vorbește în mod direct, iar noi simțim că legătura cu El este prezentă și Dumnezeu a dăruit har. Credința noastră este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. Făgăduințele lui Dumnezeu rămân, ele veșnic nu se clatină. Isus a pecetluit cu Sângele Său ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său.

Avraam a fost primul exemplu al credinței. Poți citi primele unsprezece capitole din Geneza, dar, începând cu capitolul 12, când Domnul i-a vorbit lui Avraam pentru prima oară, începe credința pentru că era într-o legătură directă cu o făgăduință. De fiecare dată credința este ancorată într-o făgăduință.

Scumpi frați și surori, sunt copleșit și mișcat de ceea ce face Dumnezeu în prezent. Și această lună care a trecut a fost o lună binecuvântată. Fie în Bruxelles, fie în Paris, fie în Iași, România, pretutindeni Dumnezeu a binecuvântat. În Bruxelles au fost aproape cinci sute de persoane, în Paris au fost adunați peste două mii, iar în România peste o mie cinci sute de frați și surori. Cu adevărat au fost adunări în care prezența lui Dumnezeu a fost descoperită. Noi credem că Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol înapoi, ci își atinge scopul pentru care a fost trimis.

Referitor la ceea ce se întâmplă în timpul nostru, am auzit observația domnului Mahmoud Abbas făcută în Paris: „Iudeii ne prigonesc exact așa cum L-au prigonit pe Isus”. A fost punctul culminant de neimaginat al conversației din întâlnirea celor trei în Paris. Scumpi frați și surori, astfel de afirmații ne trec prin inimă. Iudeii n-au prigonit niciodată pe nimeni. Ei au fost cei prigoniți tot timpul. Haideți să ne rugăm în mod deosebit pentru Israel pentru ca și acolo Domnul Dumnezeu să sfârșească odată necazul lor.

Noi știm că mai întâi Domnul Își va desăvârși lucrarea de răscumpărare cu Biserica Mireasă și apoi cu Israelul. După ce răpirea va fi avut deja loc și va fi istorie, cei doi proroci vor apărea în Ierusalim și prin slujba lor vor fi pecetluiți cei 144.000, pe care apoi îi vedem pe Muntele Sion urmându-L pe Miel. Lucrul frumos este în Ap. 15 unde este scris că gloata biruitoare va cânta în cer și doar cei

144.000 de pe Muntele Sionului o vor auzi și vor cânta împreună aceeași cântare de laudă a Dumnezeului nostru.

Ceea ce ne-a fost citit din Efeseni arată felul în care Dumnezeu ne-a descoperit Cuvântul Său, și vedem că este o realitate divină. A trebuit să mă gândesc la scrisoarea lui Iuda vers. 3: „...*vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna*”. Numai cine este născut din Dumnezeu și are o legătură directă cu Dumnezeu va asculta ceea ce are de spus bisericilor Duhul. De aceea este scris: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!*” (Ap. 1:3). Dacă citim din Daniel 12:4, înțelegem ce este scris: „*pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului...*”. Nu pentru totdeauna, ci până la vremea sfârșitului. Apoi va fi descoperită. „...*Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește*”. Desigur noi știm că Cuvântul a venit întotdeauna la proroci.

Dumnezeu a stabilit în Vechiul Testament tot ceea ce urma să se întâmple în decursul perioadei nou testamentare, perioada timpului de har; la fel și că El va trimite un proroc în zilele noastre, zilele încheierii timpului de har. Dumnezeu a împlinit făgăduința pe care a dat-o. El a făgăduit: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie*”. Mie îmi devine tot mai mare faptul că prin slujba sa, Ioan Botezătorul avea să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El (Lc. 1:16-17). Ce să se întâmple acum? Fie ca prin har, plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească asupra noastră. Noi toți trecem prin încercări, toți trecem prin necazuri, dar un lucru este sigur: El, care a început în noi această bună lucrare, o va și desăvârși pentru ziua glorioasă a revenirii Lui.

În 15 august se vor fi împlinit 61 de ani de când l-am întâlnit pentru prima dată pe fratele Branham și i-am strâns mâna. De la prima adunare eu am știut că acesta este un bărbat trimis de Dumnezeu. Am știut că nimeni nu putea face ceea ce se întâmpla acolo decât dacă Dumnezeu era cu el. Cu adevărat Domnul a călăuzit totul și am putut asculta toate predicile de mai multe ori. De când era el în viață am recunoscut prin har despre ce era vorba. Apoi am primit chemarea divină să propovăduiesc Cuvântul. Mă uit în urmă la cei peste șase

zeci de ani petrecuți în slujba Domnului, în Împărăția lui Dumnezeu. Putem spune că așa ceva n-a mai fost niciodată pe pământ: ca un bărbat al lui Dumnezeu să fi călătorit în peste o sută cincizeci de țări și să fi predicat în peste 560 de orașe, astfel ca în zilele noastre întreaga omenire să fi auzit ultimul mesaj. Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit pentru că așa este scris: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. După aceea va veni sfârșitul”*.

Noi toți am înțeles că, la sfârșit, Biserica Dumnezeului celui viu trebuie să fie și va fi înzestrată cu puterea de sus, când toate darurile, toate roadele, toate slujbele, totul va fi restituit și adus în starea corectă înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este imposibil la oameni. Dar aceasta nu o vei face nici tu și nici eu, ci așa cum este scris în Zah. 4:6: *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”*. Mai întâi vine propovăduirea. Și în urma auzirii propovăduirii Cuvântului vine credința, și după aceea vine confirmarea. Noi am auzit aceasta în scurta mărturie a fratelui Miskys: credința nu se uită la împrejurări, nu se uită la altul și nici la sine. Dumnezeu permite ca totul să se întâmple într-o clipă. Dumnezeu va împlini fiecare făgăduință pe care El a dat-o, prin har, și noi vom fi binecuvântați.

Pe întregul pământ toate lucrurile s-au schimbat. Aproape am putea spune că stăpânește o situație ieșită din comun. Unde mai este ceva normal? Am zburat de la Bruxelles la Paris. Niciun automobil nu mai putea avea acces la aeroport. Peste tot în toate colțurile și la capetele străzilor erau mașini cu soldați înarmați cu mitraliere. Nimic nu mai este așa cum a fost odată. Dacă mergem de la o națiune la alta și privim, peste tot este nedumerire așa cum zice Sfânta Scriptură și cum a fost prezis dinainte. Nu mai există soluții. Dar noi Îi mulțumim Domnului care ne-a spus: *„Când veți vedea întâmplându-se toate aceste lucruri, ridicați-vă capetele pentru că izbăvirea voastră se apropie”*.

Apoi, despre vizita papei în Cracovia și la Auschwitz. Spun aceasta cu o inimă frântă: în mod nedrept poporului german i se

atribuie pogromul iudeilor. În februarie 1945 am văzut cu ochii mei cum ultimii iudei zăceau în șanțurile de pe marginea străzilor, cum erau hăituiți, prigoniți și cum sângele le curgea pe picioare. Și acum se dorește aducerea aminte a ceea ce s-a întâmplat atunci? Știți voi ce mi-a adus aminte aceasta? Mi-a adus aminte de acel timp în care gândeam că peste Germania se află un blestem din pricina masacrării evreilor. Acum noi am aflat că la această vizită a papei în Auschwitz, el doar a tăcut. Ce ar fi putut spune el acolo? Și aceasta trebuie s-o mai amintesc odată. Acel 3 decembrie 1962 când, în conversația pe care am avut-o cu fratele Branham, el dintr-o dată s-a oprit, apoi s-a uitat din nou în sus și mi-a spus: „Frate Frank, peste Germania nu este niciun blestem din pricina măcelării iudeilor. Dumnezeu îi va trage la răspundere doar pe cei care au fost vinovați”. Voi nici nu vă puteți da seama ce a însemnat acea clipă pentru mine. Vă spun, Dumnezeu a călăuzit-o în acest fel.

Dar acum ne întoarcem la locurile biblice care mi-au devenit mari. Peste tot unde citim și ce citim totul este descoperire. Dacă ne gândim și mergem la Luca 24 vedem că după învierea Sa, Domnul nostru le-a vorbit ucenicilor și li S-a făcut de cunoscut. Aici sunt câteva versete care au o însemnătate deosebită.

Citim din Luca 24 începând de la vers. 25: *„Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!»”. „...să credeți tot ce au spus prorocii!”*. Apoi vers. 32: *„și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»”*.

Dragi frați și surori, când ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu este cu adevărat necesar ca să ne fie deschisă mintea pentru înțelegerea Scripturilor pentru ca Dumnezeu să ne poată vorbi în mod direct. Aceasta este diferența în propovăduire. Noi nu judecăm, dar poți merge de la o biserică la alta și la toate vei observa că se citește un verset sau mai multe din Scriptură și apoi sunt date păreri și interpretări personale. Diferența dintre noi și toți ceilalți este că noi nu avem o părere despre ceea ce este scris, ci doar accentuăm ceea ce este scris și lăsăm să fie valabil ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său și

ne adâncim în acest Cuvânt. „*Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?*”. Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă și să vadă împlinirea Scripturilor. Prin har, noi putem mărturisi aceasta de fiecare dată: și în acest timp Dumnezeu a făcut acest lucru cu noi și în noi. Mintea noastră a fost deschisă pentru înțelegerea tuturor temelor biblice: dumnezeirea, botezul, cina, alegerea. Orice verset am citi din orice loc pentru noi nu este niciun semn de întrebare. Nu mai rămâne de pus nicio întrebare. Îi mulțumim lui Dumnezeu că putem încadra totul biblic și știm că voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie ajutați. Dar știm că nu toți oamenii primesc ceea ce a pregătit Dumnezeu. De aceea este scris: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul și puterea să se facă copii ai lui Dumnezeu*” (Ioan 1:12). Aici intervine credința. Nu doar să crezi în Numele Lui, ci să crezi și ceea ce El ne-a dăruit, prin har.

Să continuăm cu citirea din Romani a câtorva versete ca să vedem încă o dată că nu este doar credința, ci este vorba despre credința în lucrarea isprăvită de pe crucea Golgotei. Credința celor răscumparați este în ceea ce a făcut Răscumpărătorul pentru noi. Una este legată de cealaltă. Pe lângă El nu trece niciun drum. El este Calea, Adevărul și Viața. De aceea noi nu vestim doar un mesaj, ci vestim mesajul crucii și al Celui răstignit, împăcarea cu Dumnezeu, iertarea, mântuirea deplină. Niciun om nu poate trăi veșnic decât dacă el a primit viața veșnică. Scriptura ne spune în 1 Ioan 5:11-12: „*Cine are pe Fiul are viața veșnică; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața*”. De aceea noi trebuie să vestim: credința noastră are un punct central de legătură care este Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, Mielul lui Dumnezeu care a purtat păcatele lumii.

Dragi frați și surori, s-o mai spunem și aceasta sincer. Câți vorbesc despre mesaj și nu L-au recunoscut pe Domnul și nici n-au înțeles Cuvântul pentru acest timp? Ei repetă citat după citat din predicile fratelui Branham, fără să spună ceea ce a spus el înainte și ceea ce a spus după aceea și astfel ei smulg lucrurile din contextul în care au fost spuse.

Eu mi-am notat-o din engleză și o spun cu o mare dragoste. Există învățătura că: „învierea va avea loc și că apoi fratele Branham va avea o slujbă în cort de cel puțin 30 până la 40 de zile”. Și închipuiți-vă odată la ce fel de citat face referire o astfel de învățătură rătăcitoare. Când învierea va avea loc, în următoarea clipă are loc schimbarea noastră, în următoarea clipă are loc răpirea și în următoarea clipă noi suntem la Dumnezeu în slavă. În predica „Lăsați presiunea afară” vorbită în Green Lake, SUA, pe 18 mai 1962 fratele Branham a spus: **„Totul a trecut. Mai întâi micul grup se va aduna și în aproximativ o lună ei vor fi luați”** – aceasta a fost spus în anul 1962. Ați ascultat bine cu toții? Da. Totul va fi trecut. Până astăzi ziua harului nu s-a încheiat, încă mai este timpul harului. Ceea ce a vrut să exprime fratele Branham o spunem așa: chemarea afară a avut loc, dar până astăzi chemarea afară mai are loc. Fratele Branham stătea sub impresia că „acest grup se va aduna și va fi și acea aproximativ ultima lună și după aceea ei vor fi luați”. Da, da, sfârșitul va fi așa. Încheierea va avea ultimele ei zile, săptămâni și luni; apoi va mai rămâne o săptămână pe care o vom trăi cu toții împreună. Dar pentru așa ceva nu trebuie să se reîntoarcă fratele Branham. Ce ne-ar ajuta nouă un cort în Statele Unite dacă noi trăim în Elveția? Nu, nu, nu! Nu și încă o dată nu! Eu doar am citit această afirmație ca să vă arăt ce neînțelegeri sunt date mai departe ca învățături. Mulți așteaptă, dar ei nu așteaptă ca Dumnezeu să facă ceva în timpul nostru. Ci ei așteaptă ca învierea fratelui Branham să aibă loc. Acum, înaintea învierii, noi așteptăm să aibă loc desăvârșirea. Apoi va avea loc învierea și, cum am accentuat deja, apoi schimbarea și răpirea. Așa cum a scris Pavel, se va întâmpla într-o clipă, într-o clipeală. Puteți închide ochii, îi puteți deschide și din nou îi puteți închide și veți observa că o clipă nu durează nici trei zeci de zile, nici o lună. Se va întâmpla într-o clipă și noi vom fi la Domnul pentru totdeauna. Să-I mulțumim Domnului Dumnezeului nostru că n-am smuls lucrurile spuse într-un anumit context și n-am înființat învățături rătăcitoare atribuindu-le fratelui Branham. Acesta este cel mai groaznic păcat pe care îl poți face acum: sunt înființate și scrise învățături false sub paravanul: „A spus-o prorocul Domnului”. Fratele Branham a fost un bărbat, un om ca tine

și ca mine; el a avut dreptul să-și exprime părerile lui. Dar Sfânta Scriptură rămâne pentru totdeauna unitatea noastră de măsură. Dumnezeu va face totul conform Cuvântului Său.

În scrisoarea către romani avem câteva versete care trebuie să fie accentuate în mod deosebit. În Rom. 4:17 este scris: „*după cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.» El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi*”. Așa a spus-o Dumnezeu de aceea se va și întâmpla.

Să nu ne facem gânduri cum va avea loc desăvârșirea. Nu, nu! Noi o lăsăm în seama lui Dumnezeu. Îl ascultăm pe El, Îl urmăm pas cu pas. Eu pot spune aceasta înaintea Feței Dumnezeului celui viu: El nu va întrista pe niciunul din aceia care cred Cuvântul ceasului, făgăduințele pentru acest timp și au parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent. Așa cum este scris: „*Oricine se încrede în Domnul nu va fi dat de rușine*”. Noi ne-am pus încrederea în Domnul. Așa cum Avraam, prin credință, a putut exprima lucrurile care nu erau ca și cum ar fi, pentru că Dumnezeu o spusese, de aceea a trebuit să se întâmple și s-a întâmplat. Exact la fel este și cu noi, care suntem sămânța duhovnicească a lui Avraam: credem că făgăduințele pe care Dumnezeu ni le-a dat trebuie să se întâmple și se vor întâmpla. Domnul Își va desăvârși lucrarea Lui pe care început-o, pentru ziua glorioasă a revenirii Lui.

Încă cele două versete deosebite din Rom. 5, vers. 1 și apoi vers. 9, ca să vedem că nu este vorba doar despre o credință care plutește în aer, nu, nu! Este vorba despre credința ancorată în Răscumpărător și în ceea ce a isprăvit El pentru noi. Să ascultăm cele două versete. Rom. 5:1: „*Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos*”. Apoi mergem la vers. 9 ca să vedem că nu este vorba doar despre o credință, ci este vorba despre credința în lucrarea isprăvită de pe crucea Golgotei. În duh de rugăciune să citim și să ascultăm vers. 9: „*Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui...*”. Așadar nu doar neprihăniți prin credință, ci prin

credința în sângele Lui, prin credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită. Aici crucea Golgotei este punctul central. De aceea Domnul nostru a spus: „*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura*” (Ioan 7:38).

Voi toți știți că acum cinci sute de ani, în timpul Reformei, primul verset din Rom. 1 a fost accentuat și reaccentuat: credința și din nou credința, dar vers. 9 n-a fost citit. Nu doar o credință, ci credința care este ancorată în lucrarea isprăvită care a avut loc prin sângele Mielului. Credința este cea care a biruit lumea. Cu adevărat suntem mulțumitori pentru aceste versete biblice care ne luminează această temă până în adâncul adâncului.

Apoi cele două versete din Rom. 5:18-19: „*Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii („a lovit pe toți oamenii cu o sentință blestemată” – lb. germ.), tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața...*”. Ne-am putea întoarce la 1 Cor. 15:22 și să citim: „*Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos*”. Citim în Rom. 5:19: „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”.

Noi știm că prin neascultarea primului om a fost pus sub semnul întrebării ceea ce îi spusese Dumnezeu, apoi a venit îndoiala, după aceea a venit încălcarea, căderea în păcat și moartea – toate acestea s-au întâmplat prin neascultarea unui singur om. Apoi a venit hotărârea de iertare, prin ascultarea unui singur Om, care a fost ascultător până la moartea de cruce: „*Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă*”.

Există oameni care se poticnesc de umanitatea Răscumpărătorului nostru. De ce? El a trebuit să devină om din cauza oamenilor, dar a rămas Domnul. Ca om, El a murit, dar ca Domn, El a înviat a treia zi. Aceasta o putem citi din Luca 24:39: „*Pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu*”. Ca Om El a murit pentru oameni ca să ne aducă prin har răscumpărarea.

Ne-a dăruit înfierea prin har. Aceasta a trebuit să se întâmple așa fiindcă aparținea de planul de mântuire al Dumnezeuului nostru. Exact așa știm și o putem citi din 1 Cor. 15:28: *„Când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”*. Atunci nu va mai fi vorba de Tată și Fiu, ci atunci Dumnezeu va fi totul în toate și în toți, și noi vom fi fii și fiice ale lui Dumnezeu în vecii vecilor. Cu adevărat este un minunat plan de mântuire al Dumnezeuului nostru.

În decursul celor patru mii de ani ai Vechiului Testament niciun om n-a vorbit despre un Tată în cer, niciun om n-a vorbit despre un Fiu sau să se fi rugat la un Tată, la un Fiu, la o trinitate sau altceva. Nu și încă o dată nu! El era Domnul Dumnezeu, dar apoi El a refăcut legătura cu noi în Fiul Său născut, Emanuel – Dumnezeu este cu noi, pentru ca prin înfiere să ne reazeze în starea de fii și fiice ale Sale. Toate făgăduințele Sale s-au împlinit, fie din Is. 7:14, Is. 9:6, Mica 5 sau Is. 53; toate versetele biblice au trebuit să se îplinească și s-au și împlinit.

Dragii mei frați și surori, nu există nici un singur verset biblic de care ne-am putea poticni. Fiecare verset biblic este un pas mai aproape de Dumnezeu, ne aduce în legătură cu Dumnezeu și la o descoperire completă pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în Domnul nostru Isus Hristos, prin har.

Putem citi și versetele prețioase din Efeseni. Deja în cuvântul de introducere a fost citit din Efeseni. Dar în Ef. 1:7 este scris: *„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”*. În El și doar în El. Fapte 4:12: *„Căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”*, Nume care este mai presus de orice nume.

Mai înainte un frate a spus: „Frumos ar fi fost dacă, la traducere, numele ar fi fost preluate așa cum au fost ele în limba ebraică, ca să avem o legătură de înțelegere directă, de exemplu cum este Elohim, cum este Iahveh”. Dar Dumnezeu a permis să se întâmple așa pentru ca totul să se odihnească și să fie fondat pe descoperire. Dacă totul ar fi fost scris atunci n-am mai avea nevoie de descoperire.

Cum am spus-o deseori, dacă în Mat. 28:19 Domnul nostru ar fi exprimat și Numele în care trebuie să fii botezat atunci toți ar ști-o și ar practica-o. Dar cu adevărat această poruncă a fost exprimată sub forma unui tablou a cărui înțelegere este posibilă doar prin toate celelalte versete care îl completează: „*Botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”, așa cum Dumnezeu ni S-a descoperit, iar acest Nume este Iahșua – Iahveh Mântuitorul. El a devenit Mântuitorul nostru. Făgăduința răsună: „*El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*” (Mat. 1:21). Fratele Branham a spus-o atât de frumos: Domnul Vechiului Testament este și Domnul Noului Testament. Tot așa și noi o putem spune: Iahveh al Vechiului Testament este Iahșua al Noului Testament. Iah-Șua înseamnă „Iahveh-Mântuitorul”. Iahveh al Vechiului Testament este Iahșua al Noului Testament care a putut spune: „*Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu*”. Aleluia! Lăudat și cinstit să fie Domnul nostru. S-o spunem încă o dată: dacă totul ar fi fost scris atunci Duhul Sfânt nu mai trebuia să ne călăuzească în tot adevărul. A fost scris atât cât a fost necesar și trebuia să fie scris. Duhul Sfânt ne călăuzește în tot adevărul.

Așa cum am citit aici din Ef. 1:7: „*În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor*”.

Astăzi avem mulți tineri în mijlocul nostru. Mai înainte noi i-am văzut și i-am auzit cântând. Dragi și iubiți tineri, ați acceptat și ați primit voi, prin credință, ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru? Ați acceptat voi așa cum s-a întâmplat în creștinismul primar: cei ce au devenit credincioși s-au lăsat botezați în Numele Domnului Isus Hristos pentru ca să confirme iertarea lor? Iertarea se întâmplă prin Sângele Mielului, dar botezul este confirmarea noastră că, prin credință, noi am acceptat și am primit iertarea. Acceptați-o astăzi, primiți-o astăzi! Voi tinerilor, de la primul până la ultimul, primiți-o astăzi în inima voastră pentru că și voi sunteți aleși înaintea întemeierii lumii ca astăzi să ascultați Cuvântul, mesajul bucuriei salvării voastre. Voi nu sunteți mântuiți pentru că părinții voștri au fost mântuiți. Fiecare trebuie să trăiască personal mântuirea. Făgăduința este: „*vei fi mântuit tu și toată casa ta*”. Atunci

mai marele temniței din Filipi s-a botezat el și toată casa lui pentru că toată casa lui a primit mântuirea lui Dumnezeu.

Permiteți-mi s-o exprim încă o dată. Eu nu doresc să fi predicat unor oameni care după aceea să rămână pierduți. Cu adevărat eu doresc ca toți cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu din gura mea să accepte și să primească iertarea și împăcarea, harul și mântuirea, cu adevărat să recunoască înaintea Feței lui Dumnezeu: „aceasta este ziua pe care Domnul mi-a dăruit-o mie personal. Aceasta este ziua în care eu L-am acceptat și primit pe Isus Hristos în mod personal, am acceptat și am primit iertarea și împăcarea”. Astfel ca voi să vă uitați în urmă la această zi, ca o zi însemnată de voi cu roșu, că în această zi voi v-ați dedicat viețile voastre lui Dumnezeu și cu siguranța credinței să plecați din acest loc: „Domnul Dumnezeu m-a acceptat și primit așa cum sunt. Eu cred în Isus Hristos, Răscumpărătorul și Mântuitorul meu, cred că prin Sângele Lui sunt neprihănit și că toate încălcările mele au fost iertate, atât de sigur Sângele Mielului a fost vărsat”. În Apoc. este scris că cei răscumparați au fost spălați în Sângele Mielului. Dragi frați și surori, aceasta merge înapoi în Grădina Eden, când primii miei au fost jertfiți și Adam și Eva au fost îmbrăcați cu pieile acelor miei; merge înapoi la Exod 12: *„Sângele vă va sluji ca semn. Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi”*. (Ex. 12:13).

Dragii mei, Dumnezeu ne-a dăruit răscumpărarea deplină, prin har. Acum, în această ultimă perioadă de timp profetică mai are loc introducerea, pe bază de învățătură, și apoi partea profetică. În limba engleză avem exprimarea: „Slujba de învățătură biblică, apostolică și profetică a timpului nostru”. Dumnezeu a trimis un proroc ca să pună în lumină întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu. Dacă ne uităm în urma noastră la ultimii ani putem vedea cum Dumnezeu ne-a călăuzit minunat din claritate în claritate, din adevăr în adevăr. Nouă ne rămâne de făcut un singur lucru: să-I mulțumim Domnului din toată inima și din tot sufletul.

Să cuprindem despre ce este vorba astăzi. Nu doar credință în general, ci credința în Isus Hristos, credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită pe crucea Golgotei. Dumnezeu era în Hristos,

împăcând lumea cu Sine. Și noi putem spune cum a spus Pavel atunci, să predicăm împăcarea și să le strigăm fierbinte tuturor: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*”

Încă o dată spunem tuturor tinerilor și celor ce sunt noi în mijlocul nostru: fie ca această zi să fi slujit astfel ca venirea noastră aici să se fi meritat, că Domnul Dumnezeu ne-a putut vorbi, că El ne-a făcut mare din nou harul Său. De fapt, ce înseamnă să primești har înaintea lui Dumnezeu? De ce este scris: „*Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*” (Ioan 1:17)? Noi am primit har înaintea lui Dumnezeu. El ne-a făcut de cunoscut căile Sale, ne-a deschis mintea pentru înțelegerea Scripturilor.

Eu pun întrebarea: Ard inimile noastre cu adevărat, așa cum am citit? Atunci când Domnul le-a vorbit ucenicilor Săi nu le ardeau inimile lor? Apoi le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Fie ca și astăzi să se întâmple așa, ca niciun Cuvânt al lui Dumnezeu să nu se întoarcă gol înapoi, ci să-și atingă scopul pentru care a fost trimis. Revenirea Domnului nostru este aproape. Ultimii sunt chemați afară.

Voi vă puteți da seama, de exemplu eu primesc telefoane din Africa și un frate îmi spune: „Frate Frank, noi am urmărit vestirea din Paris, din România”. Dacă înțelegi că întreaga lume poate asculta, indiferent din ce parte a lumii ar fi, și astăzi toți ne pot asculta! Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți aceia care sunt în legătură directă. În ultima propovăduire este inclusă întreaga lume. Acum la încheiere, vreau să le mulțumesc din toată inima tuturor fraților noștri care traduc în celelalte limbi, fraților: Jean Lambert, Etienne Genton, frații noștri care vorbesc limba română și au dat la Iași o mărturie scurtă, fratele Michael Ziegler, fratele Loescher și frații Hans Henrich și Herman Henrich. Ei au fost foarte mulțumitori că Dumnezeu S-a îngrijit și Se îngrijește ca același mesaj, același Cuvânt al lui Dumnezeu să fie dat mai departe în toate limbile și că a ajuns la toate popoarele, prin har.

S-o spunem încă o dată acum la încheiere. Aceasta este cea mai importantă perioadă de timp din istoria omenirii care acum ajunge la încheiere. Această perioadă de timp este cea mai importantă pentru

Biserica Dumnezeului celui viu, este ultimul mesaj care îi ajunge pe ultimii de pe întregul pământ, așa cum însuși Domnul nostru a spus. Apoi va veni sfârșitul. Sfârșitul este foarte aproape. Noi toți am înțeles aceasta în tot ceea ce se petrece pe întregul pământ.

S-o mai spunem și aceasta încă o dată. Astăzi, tinerii și noi toți care am fost binecuvântați să putem spune: s-a meritat că am avut parte de această adunare. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți tinerii și pe noi care suntem la o vârstă înaintată. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele Aman, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți care nu pot fi astăzi aici. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele Zinc care la cei 95 de ani ai săi este încă în mijlocul nostru. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, să fie cu noi toți. Amin.

Să ne ridicăm și împreună să-I mulțumim Domnului. Ne plecăm capetele și rămânem în rugăciune. Dacă avem suflete care vor să se dedice Domnului, dacă în mijlocul nostru avem tineri care vor să-și dedice viața pe deplin Domnului atunci noi vă putem sprijini. Nimeni să nu se uite în jur, toți să-și țină ochii închiși, să-și deschidă inimile. Cine dorește să fie inclus în această rugăciune? Tineri, bătrâni, indiferent de vârstă și oricine ar fi, vă rog, ridicați mâna. Dumnezeu să binecuvânteze, Dumnezeu să binecuvânteze. Aleluia! Lăudat și cinstit să fie Domnul Dumnezeul atotputernic.

Iubite Domn, veșnicule, credinciosule Dumnezeu, este har că ne putem aduna împreună ca să ascultăm Cuvântul Tău, este har că încă ne mai vorbești, este har că încă mai salvezi, că eliberezi, că ierți păcatele. Iubite Domn, încă suntem în ziua mântuirii, încă mai este timpul harului, iar noi Îți mulțumim din toată inima pentru aceasta. Acum Te rugăm în mod deosebit pentru toți tinerii și pentru noi toți care dorim să-Ți rededicăm viețile noastre, le punem pe altarul Tău și spunem: facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ!

Iubite Domn, noi am înțeles și am primit: cum toți mor în Adam așa noi, prin Tine, Răscumpărătorul nostru, am fost aduși la viață. Am primit și avem viața veșnică prin har, am primit iertarea vinei păcatelor noastre și a păcatelor noastre, o împăcare deplină cu Dumnezeu. Îți mulțumim din toată inima pentru aceasta. Acum Te

rugăm și pentru toți aceia care sunt în legătură directă și mai ales pentru toți aceia care în ultima lună au auzit Cuvântul Tău, fie în Bruxelles, în Paris sau în România și pentru toți aceia care au ascultat vestirea și astăzi o ascultă. Fie ca toți de pe întregul pământ să fie binecuvântați.

O, iubite Domn, Îți mulțumim că am putut recunoaște timpul și ceasul și am putut încadra corect ceea ce robul și prorocul Tău a spus de la sine. Ție, singurului Dumnezeu Îți predăm totul. Tu vei desăvârși lucrarea pe care ai început-o pentru ziua glorioasă a revenirii Tale, care este atât de aproape. Iubite Domn, Îți mulțumim încă o dată pentru Sângele scump al Mielului, Sângele Noului Legământ, pentru credința în lucrarea de mântuire isprăvită, pentru neprihănire, Îți mulțumim pentru că Tu ai luat asupra Ta tot ceea ce trebuia să ne lovească pe noi, Îți mulțumim pentru iertare și împăcare. Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău. Cuvântul scris l-ai făcut un Cuvânt viu pe care ni l-ai descoperit. Îți mulțumim din inimă pentru aceasta.

Și astăzi ne ard inimile pentru că Tu ne vorbești în mod direct și ne-ai deschis mintea pentru înțelegerea fiecărui verset. Îți mulțumim pentru Vechiul și Noul Testament. Îți mulțumim pentru armonia între Vechiul Noul și Testament. Doamne, atotputernicule Dumnezeu, Îți aducem cinste, laudă și toate rugăciunile mai ales pentru scumpii noștri frați care astăzi nu pot fi în adunare. Binecuvântează-i, fii cu ei. Binecuvântează peste tot, în toate locurile, în mod deosebit pe toți cei înaintați în vârstă, pe cei operați, pe cei care au nevoie de îngrijire. Binecuvântează-i pe tineri și bătrâni, mici și mari, descoperă-Ți prezența și permite ca Duhul Tău să cadă și să se odihnească peste noi toți ca în odaia de sus din Ierusalim. Fie ca în scurt timp lucrarea supranaturală a Duhului Tău să fie descoperită în gloata răscumpărată prin Sânge care crede din inimă Cuvântul Tău care le-a fost descoperit. Binecuvântarea Ta să se odihnească peste toate familiile, în mod deosebit peste sora noastră și întreaga ei familie. Binecuvântează pe cei care s-au dedicat astăzi, binecuvântează-le întreaga casă, binecuvântează-ne pe toți și fii cu noi toți. Împreună Te rugăm prin credință în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru și Îți mulțumim pentru ascultare în Numele sfânt al lui Isus. Amin!